

WE ARE HOME AT GILLETTE

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

U GILLETTEU SMO KOD KUĆE

THE FAMILY · 06

Jedno talijansko tijelo, sa svime što je nekoć bilo, upravo se trebalo ponovno spojiti s jednim američkim umom, sa svime što je on učinio – unutar šutnji naučenih od majke Gillette i njezinih jedinstvenih pouka.

Znao sam poštovati čekanje. Nikada u žurbi. Lekcija koju sam naučio bila je ova: sve dolazi onome tko zna čekati – bez hitnosti, a još više bez očekivanja.

Biti netko tko ništa ne traži uvijek je bila nepoznanica. To što te se ne može kupiti oduzima moć čovjeku. Ali uzeti bez traženja dopuštenja – to je bila moja pouka. Onako kako je svaka žena na svijetu genetski navikla činiti.

Jednoga smo se dana našli u istoj kupaonici, u isti sat, u istom trenutku – otac i ja, dok smo se brijali. Obojica smo imali isti sastanak u isto vrijeme, a pravilo je uvijek bilo jedno: stići ranije, nikada na vrijeme.

Zastao je na trenutak da prouči moj ritual brijanja i primijetio nešto što ga je iznenadilo. Prvi potez preko lica išao je odozdo prema gore, protiv dlake. Drugi je pokrio sredinu. Tek je posljednji potez išao odozgo prema dolje. I smiješeći se, pitao me tko me je to naučio.

Pažljivo sam ga pogledao. Nikada nije govorio bez razloga. Morao sam odgonetnuti njegove prave namjere. Ali postojao je samo jedan odgovor: naučio sam od tebe – otkad sam imao pet godina, uvijek gledajući kako se brijaš svako jutro. Čak i kad je bio

bolestan, s 40 stupnjeva vrućice, ustao bi, obrijao se i vratio u krevet.

A ono što sam primijetio bilo je da tim posljednjim potezom nikada nije išao protiv dlake. Jer je govorio da je hrapavi dio muški identitet – ako si previše gladak, postaješ žena.

Te večeri u svibnju 2030. hodao sam ulicama svojega Bostona. Sjećanja su neprestano izranjala. Nekoliko suza uokvirilo je moj život, cijelo to putovanje.

Bio sam sam samo fizički. Ali u mislima sam bio okružen – svima koji su mi ikada dali rečenicu, šalu, priču, pripovijetku i ispunili moje sjećanje. A još sam kao dijete naučio nikada ne zaboraviti pojedinosti. Jer one su temelj svakoga ozbiljnog razgovora. Uvijek je bilo tako.

Bilo je vrijeme za podmirivanje računa. A to se uvijek čini nakon partije pokera na stubištu, prije povratka kući – nikada prije.

GILLETTENARRATIVE se najprije pojavio na radaru. Zatim je stavljen pod nadzor. Zatim provjeren i potvrđen. I tek je nakon toga postao ono za što je rođen: priča.

Svi su uvijek postavljali isto pitanje: kako sam mogao sve darovati za samo 1 USD – i kako sam sve to mogao izgraditi sa samo 70 USD mjesečno.

Odgovor se našao u jednoj slici.

Bio sam u kolibi, pred vatrom. I preko rijeke gledao sam bostonski toranj Prudential Center – koji je bio dom moje majke u godinama dok me je ugošćavala. I uvijek sam imao istu misao.

Mogao sam uživati u tome da znam kakav je osjećaj živjeti u neboderu. Ali bio sam slobodan ostati upravo ondje gdje sam bio –

iz samo jednoga razloga: bio sam slobodan.

Nando The Scribe. Netko za koga ne očekujete da postoji. A ipak, stvaran je. I uvijek ćete ga naći u onome što je učinio – nikada u onome što je rekao.

Ferdinando